

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Ob quæ parentum peccata, filij ante tempus moriantur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

VI.

Multa occurrunt alia in diuinis libris exempla, Dei reos vivere ulterius non patientis, sed vel hominum manu, vel bestiarum sauitia punientis. Pauperculus in sabbato ligna per solitudinem collegerat, & in carcerem coniectus, iussu Domini lapidatus est. Nadab & Abiu filij Aaron perierunt, quia igne alieno sacrificauerant. Oza, ob Arcæ contactum, percussus est: Heli, ob nimiam in filios indulgentiam, sella cadente, extinctus est. Dathan & Abiron humo absorpti sunt, quia in Moysen pernicaces fuere. Achan, ob anathema furto reconditum, lapidibus obrutus est. Dan. 13. si quis non vidisset, duos senes peccauisse, quis eorum lapidatione non fuisset commotus? At Daniel eorum facinora egregie detexit. Post Vriæ homicidium, & adulterium cum vxore eius, cum ad exprobrantem Prophetam.

2. Reg. 12. 13. Nathan diceret Dauid: *Peccasti Domino: dixit Nathan ad Dauid: Dominus quoque transfudit peccatum tuum: non morieris.* Ergo moriturus fuerat, nisi poenitentiam egisset. Nec tamen omnino impunitus fuit, addidit enim Nathan: *Verumtamen, quoniam blasphemare fecisti inimicos Domini, propter verbum hoc, filius qui natus est tibi, morte morietur. Et reuersus est Nathan in domum suam. Percussit quoque Dominus paruulum, quem pepererat vxor Vria Dauid, & desperatus est. Deprecatusque est Dauid Dominum pro paruulo: & ieiunauit Dauid ieiunio, & ingressus seorsum, iacuit super terram.* Neque cum senioribus quidem voluit comedere. Hunc luctum ille intulit, cuius fuit homicidio cumulatam adulterium punire.

VII.

Ex quo exemplo discunt parentes, etsi sine propria culpa moriantur eorum infantes, non tamen mori sine culpa aliena. Atque hæc est malitia etiam in peccato parentum, quod poena illorum etiam in filios redundet; vix tamen vmquam id parentes agnoscunt, vix ea causa dolent, aut in confessione sese accusant. Accusabunt autem eos filij in iudicio, qui etsi, ob baptismi gratiam, salutem sunt consecuti, non tamen peruenerunt ad illum gloriae gradum, quem consequi potuissent, si vita illis fuisset prolongata. Adde igitur etiam de hoc tristari debere parentes, quod si non cultro, nec veneno, tamen sceleribus suis proprios liberos occiderint. Ob quæ autem peccata parentum,

filij

filij moriuntur? 1. Ob adulteria, vt Dauidis paruulo contigit. Dolent sæpe patres, quia putant suos; gaudent si scirent eos alienos: non vult Deus, vt decepti alant adulteris cuculis suos fœtus. 2. Ob vota, quæ alteruter coniugum emissa violauit matrimonio ineundo. 3. Ob impedimenta occulta etiam matrimonij ex affinitate, vel consanguinitate. 4. Ob iram matris in filium redundantem. 5. Ob nimium amorem in filios, propter quos parentes damnarentur, & sæpe peccant illos nimis comendo, illis thesaurizando, &c. 6. Ob gulam prægnantium, dum noxia vorant, dum intemperanter bibunt. 7. Etiam ob aliam Dei admonitionem, ne in delictis pergant. Hæc agnoscere & considerare deberent; sed non faciunt. Addo eam esse hominum peruersitatem, vt, si chara sua pignora amittant, Deo peccata vindicante, non solum non agnoscant, se id apud Deum meruisse: verum vt etiam de alijs id ipsum occisorum filiorum suorum crimen suspicentur & iudicent. Iam enim hunc se suspectum habere dieunt, jam illum; nunc isti tamquam veneficæ, nunc illi tamquam maleuolæ causam ascribunt. Sibi ascribere deberent, cum nôrint Deum etiam totum genus humanum, ob peccata primorum parentum morte puniuisse. *In Gen. 2. 17.*
quocumque die comederis ex eo (ligno scientiæ boni & mali) morte morieris. Innumeræ occurrunt historiæ eorum, qui ob peculiare delictum morte non solum à magistratu ciuili, sed etiam à Deo puniti sunt, quemadmodum & tempore D. Pauli, qui de eiusmodi iudicio loquens indignè SS. Eucharistiam sumentium scribit: *Qui manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit, non dijudicans corpus Domini. Ideo inter vos multi infirmi, & imbecilles, & dormiunt multi.* Nam dormire, significat, hoc loco, mortuum esse. Vitam ergo alijs afferens panis vitæ, indignè sumentibus in causam mortis conuertitur, tanta scelerum malitia existit. Viderint ergo qui Iubiléo abusi non communicarunt dignè, an non vitam sibi ipsis abbreviârint? Videant, qui longam vitam optant, an non Pœmenis talione; Prophetæ de Iuda inobedienciæ mantelum quærentis; Ananiæ & Sapphiræ Petro Summo Pontifici mendacio dicto, in dispensationibus impetrandis; ligna colligentis & festum fragentis; Nadab, Abiu,

524 Cap. XLVIII. Iuuenes mori, nec contra naturam esse,
Ozæ, Achan, irreligiositate, Heli indulgentia mortem promo-
ueant.

CAPVT XLVIII.

*Alia causa, ob quas iuuenes moriuntur saepe ante senes, tum
ex natura, tum è diuina iustitia petita.*

I.

Nimi causa quidam rei rusticæ ignarus ex vrbe in rus
ambulauit, ibi villicum vidit gramina metentem. Vno
ictu variæ herbæ floresque varij cædebantur, & pro-
cumbebant. Nam herbarum aliæ jam adoleuerant; aliæ lacten-
tes quodammodo, & tenellæ erant. Florum nonnulli folia om-
nia explicauerant, alij in suis adhuc folliculis contexti se col-
ligebant. Denique & eminentes, & vix è terra emergentes
plantæ eâdem falce secabantur. Quo viso imperitus ille, villi-
cum messorum inculcare cœpit, tamquam imprudenter, vno ictu,
& matura pariter, & immatura meteret. Existimabat enim,
herbas nouellas nondum excindendas, donec in parem cum
alijs magnitudinem excreuerent. Plus enim tunc villicus fœni
collecturus videbatur. Villicus accusationem audiens risit, &
vicissim accusatorem de inscitia rei rusticæ accusauit. Quæ enim
falx id discrimen faceret, vt humilioribus parceret herbis, & al-
tiores segregaret? Ita natura exigit, & ars præscribit, vt parua
magnaque germina, nullo discrimine habeantur. Idem facit
mors, quæ sceptrâ ligonibus æquat. Nam omnis caro fœnum, & omnis
gloria eius, quasi flos agri. *Exsiccatum est fœnum, & cecidit flos,
quia spiritus Domini sustulit in eo. Verè fœnum est populus, excicca-
tum est fœnum, & cecidit flos.* Vt ergo in fœno omnis generis her-
bæ sunt & flores, sic inter eos qui mortis falce succiduntur, om-
nis generis & ætatis homines esse oportet. Mors à Poëtis, per
antiphrasin Parca vocatur, quia nemini solet parcere. Nulli
itaqua sexui, nulli conditioni aut fortunæ blanditur. Non illam
vires superant, non diuites pecunijs corrumpunt; pueros rapit
& adultos, viros ac feminas; dominos & seruos; diuites & pau-
peres; doctos & indoctos. Qui igitur aliquem mori dolet, ge-
nitum quoque fuisse dolere debet. Natura hæc est, nascimur vt
moriâmur; immò, vt quidam dixit: *Nascentes morimur, finisq; ab
origine*

Isa. 40. 6.